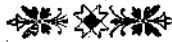




Η ΦΥΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 4.



15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1900



ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομεγάλῃ 16.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐλπίζομεν, ὅτι πάντες οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται θὰ ἦναι εὐχαριστήμενοι ἐκ τῆς βελτιώσεως καθ' ὅλα τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, καταστάντος ἤδη πολὺ τελειότερου καὶ ἐφαμιλλοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν κατὰ τε τὴν ὕλην, τὸν χάρτην τὰς εἰκόνας καὶ τὴν ἐν γένει καλλιτεχνίαν.

Ἐπιτελέσαντες ὅθεν τὸ ἡμέτερον, ὡς ὑπεσχέθημεν, καθήκον καὶ προβαίνοντες εἰς

τὴν συνέχισιν αὐτοῦ, παρακαλοῦμεν ἤδη πάντας, ὅπως εὐαρεστούμενοι μὴ βραδύνωσι τὴν ἀποστολὴν τῆς ἑαυτῶν συνδρομῆς, καθότι ὡς φανερόν, ὑποκειμεθα εἰς πολλὰς ἀναγκαίας καὶ ἐπείγουσας δαπάνας.

Ἐκτός δὲ τούτου ἡ συνδρομὴ νοεῖται πάντοτε προπληρωτέα καὶ δεῖται καὶ πραγματικῶς νὰ ἦναι τεισάυτη καὶ οὐχὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἄλλως τε πάντα ἐγκαιρος προπληρωμῆ, ὡς πάντοτε, δικαιούται καὶ ἀριθμοῦ λαχείου, ὅστις ἐγγράφεται ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς πληρωμῆς.

Ο ΠΛΑΤΩΝ

Ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν λογικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου σπουδῆς, ζητήσας τὴν γνῶσιν τοῦ παντός, εὔρεν, ὅτι ὁ αἰσθητός οὗτος τόπος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀτελὲς ἀντίτυπον ἐνὸς τούτου ἐπέκεινα νοητοῦ, ἐν ᾧ βασιλεύει τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀληθές, τὸ καλόν, ἢ σεπτὴ αὕτη τοῦ θείου τριαδικῆ ὑπόστασις καὶ ἱερὰ τοῦ σύμπαντος κόσμου ἀρχή. Ὁ τόπος οὗτος, ὑπερουράνιος, εἶναι ὁ τόπος τῶν ἰδεῶν, αἵτινες κέκτνται αὐθυπόστατον φύσιν καὶ τύπους ὁρατοὺς διὰ τῆς διανοίας ἀπὸ τούτων δὲ τῶν αἰδίων νοητῶν τύπων, ὧν μετέχουσι τὰ κατ' αἰσθησὶν φαινόμενα, προέρχεται ὁ, τι ἀγαθόν, ἀληθές καὶ καλὸν σεμνοποιεῖ αὐτά. Ἐκάστη τοῦ ὑπὲρ αἰσθησὶν τόπου ἰδέα, ἥς μετέχει ἐκάστη τοῦ κατ' αἰσθησὶν τόπου πραγμάτων τάξις, ἀναλογεῖ αὕτη πρὸς ἐκείνην, ὡς πολλὰ ἄστατα πρὸς ἓν στα-

θερόν, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις παντοδύναμος ἀνάσσει ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ, αἰέρορος πηγὴ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ μεγαλείου, ἰδέα θειοτάτη καὶ πασῶν ἐξοχωτάτη, καὶ ὑπέροχος κατ' ἀξίαν καὶ δύναμιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἱερᾶς ἰδέας, καθ' ἣν διεκομίσθη ἀρμονικῶς τῆς φύσεως τὸ σύνολον, φωτίζεται αὐτὸ πάντοτε, ζωοποιεῖται καὶ ἀνακαινίζεται, ἀπὸ ταύτης προὐρίσται καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἢ διακόσμου, ὡς εἰκόνας τῆς δικαιοσύνης, καθ' ἣν τὰ πρῶτα φέρουσιν οἱ κρείσσονες τὴν φύσιν, οἵτινες μετὰ προθυμίας ἀοκνοτάτης, ὡς συνεργοὶ τοῦ θεοῦ, αὐταπάργνητοι κυβερνῶσι τὴν πολιτείαν, ἢ ὁ ὑπατος τῶν φιλοσόφων διὰ τὴν προκοπὴν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας ἐθεμελίωσεν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, συνεκράτησε διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς σωφροσύνης καὶ ἔσπεψε διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἀθανασίας.

Ἐν ᾧ ὁ Σωκράτης ἐν τῇ ἐρεύνη τοῦ ἠθικοῦ κόσμου ὑπηγάγεν ὡς διατάκτης εἰς ὀρισμοὺς καὶ νόμους, ὅσων ἀρετὴν ἐξ-

ΣΙΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΠΕΚΙΝΟΝ



ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΙΝΙΚΟΝ ΤΕΙΧΟΣ

Ενεκα της δημιουργηθείσης φοβεράς καταστάσεως εν τῇ Σινικῇ, παραθέτμεν ὡδε, χάριν τῶν φιλοπεριέργων καὶ ἐνδιαφερομένων ἡμετέρων συνδρομητῶν, σχετικὰς τινος πληροφορίας περὶ αὐτῆς, ἐκ τῶν εὐσιωθεταίων.

Τὸ μέγιστον ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν Κράτος τῆς ὑψηλίου εἶναι ἡ Σινικὴ αὐτοκρατορία, ἣτις καταλαμβάνει τὸ ΝΑ. τμήμα τῆς Ἀσίας καὶ κεῖται μεταξύ Σιθηρίας καὶ Ἀφγανιστάν. Ἐχει δὲ 360 ἑκατομμύρια κατοίκους.

Πρὸς βορρᾶν τοῦ κράτους τούτου κεῖται τὸ μέγα Σινικὸν τεῖχος, 2,400 χιλ. μῆκος, κατὰ τὸ πλεῖστον νῦν εἰς ἐρείπια, ὅπερ ἀνηγέρθη κατὰ τὸν Γ'. π. Χ. αἰῶνα, ὅπως ἐμποδίσῃ τοὺς ἐκ βορρᾶ ἐπιδρομῆς. Τὸ τεῖχος τοῦτο πρόκειται νῦν νὰ ἐκλειψῇ, ἔχει δὲ πλάτος κατὰ τὴν βάσιν 8 μέτρων καὶ κατὰ τὴν κορυφὴν 5 ὕψος δὲ 10 μέτρων. Ἡ κατακρήμνις τοῦ ἀπαιτεῖ ἐργασίαν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὴν κατακρήμνισιν οἰκῶν πόλεως διπλασίας τῶν Πορισίων κατὰ τὸ μέγεθος. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἐκτίσθη, ὃ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν ἀνήλθεν εἰς 2,000,000. Ἦτο προωρισμένον νὰ ἀναχαιτίσῃ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Ταρτάρων καὶ ποτὲ δὲν κατέρωθον νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν σκοπὸν του. Ἀφοῦ ἐπὶ τόσον χρόνον ὑπῆρξαν ἀνωφελῆ τὰ ὕλικά αὐτοῦ, θὰ χρησιμεύσωσιν ἤδη εἰς τὴν ἀνέγερσιν προχωμάτων, προκυμαιῶν, ὑδραγωγείων καὶ δημοσίων κτιρίων, — ἀλλὰ μετὰ τὴν νέαν βεβαίως φάσιν τῶν προκυμαιμένων πραγμάτων.

Τὸ κλίμα εἶναι κυρίως ἠπειρωτικόν, τὰ δὲ προϊόντα ποικίλα καὶ πολύτιμα, οἷον σιτηρὰ, βάμβαξ, τέιον, ὄρυζα, σακχαροκάλαμος, μέταξα, σίδηρος, χαλκός, λιθάνθρακες.

Οἱ κάτοικοι, οἵτινες εἶναι μαγγολικῆς καταγωγῆς, ἀσχολοῦνται εἰς τὴν βιομηχανίαν τῆς μετάξης, τοῦ βάμβακος, τοῦ χάρτου καὶ τῶν πορφυρῶν ἀγγείων. Πολλὰ εφευρέσεις ἐν Κίνα ἦσαν πρὸ πολλοῦ γνωσταί, πρὶν γνωσθῶσιν ἐν Εὐρώπῃ, ὡς τῆς πυρίτιδος, τῆς τυπογραφίας, τῆς ναυτικῆς πυξίδος, τοῦ χάρτου καὶ τῶν ἀρτεσιανῶν φρεάτων. Ἐσχάτως κατεσκευάσθησαν ἐκεῖ καὶ τινες σιδηρόδρομοι καὶ τηλεγραφοί, πλὴν μ' ὄλην τὴν καλὴν θέλησιν καὶ τὸ ζῆλον ἐνδιαφέρον τῆς Εὐρώπης, ὃ πολιτισμὸς βραδέως εἰσχωρεῖ, διότι ἀποστρέφονται οἱ Σῖναι τὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν συνάφειαν καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο συχνὰς ἐπέρχονται συγκρούσεις τούτων μετὰ τῶν εὐρωπαϊῶν καὶ εἰς τὰ αἴτια ταῦτα ὀφείλονται αἱ τό γε νῦν ἐπικρατοῦσαι ἐρίδες καὶ διαμάχαι, ὧν αἱ διαστάσεις καὶ αἰματοχυσίαι δυστυχῶς ὀλνὲν ἐπιτείνονται καὶ γενικεύονται, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα δὲν δύναται τις ἀπὸ τοῦδε νὰ προῖδῃ.

Τὸ Πεκίνον, πρωτεύουσα τῆς Σινικῆς αὐτοκρατορίας, ἀριθμεῖ 2,000,000 κατοίκους καὶ ἔχει ὡς ἐπίγειον τὸ Τιέν-Τοίν, παρά τὰς ἐκβολὰς τῆς αὐτοκρατορικῆς διώρυγος εἰς τὸν Πε-χῶ ποταμόν, ὅπου συνέδῃ ἡ ἐσχάτως ναυμαχία καὶ νῦν αἱ συνεχεῖς εὐρωπαϊκο-σινικαὶ συγκρούσεις. Τὸ Πεκίνον, μόλις κατὰ τὸ 936 ἔτος μ. Χ. ἐγένετο πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρα-

τορίας· διότι πρότερον ἦτο μικρὸν καὶ ἀσημον φρούριον, ἀκαταπόστως κατακλυζόμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν ἐπιδρομῶν. Τρεῖς δὲ μετὰ ταῦτα αἰῶνας, ὁ αὐτοκράτωρ Κουμπελάου Χάν ἔθετο πρὸς βορρᾶν τῆς παλαιᾶς πόλεως, τὰ θεμέλια νεωτέρας, κατέναντι τῆς κατακτηθείσης, ἵνα δεσπόζῃ καὶ προστατεύῃ αὐτήν, καὶ ἦτις βαθμηδὸν ἐμεγαλύνθη καὶ ἐπληθύνθη, καθωραϊσθεῖσα καὶ διὰ μεγάλων καὶ ὡραίων κτιρίων, ὡς εἶναι τὴν σήμερον.

Ἰδοὺ δε πῶς περιγράφει αὐτὴν ὁ Βενετὸς θαλασσοπόρος Μάρκος Πόλος, ἐπισκεφθεὶς αὐτὴν κατὰ τὸν 11 αἰῶνα, ἐνθα ἐπὶ μακρὸν διέμεινεν.

«Τὸ μέγεθος αὐτῆς ἔχει περιφέρειαν εἴκοσι τριῶν μιλίων, κέκτηται δὲ σχῆμα τετραγώνου καὶ ἐκάστη πλευρὰ αὐτοῦ ἔχει μῆκος ἑξ μιλίων.

«Ὁλόκληρος εἶναι περιτειχιωμένη καὶ ἔχει πύργους ἐκ πηλοῦ, με δώδεκα πύλας· ἐφ' ἐκάστης δὲ τούτων ὑπάρχει μέγα καὶ πολὺ ὡροῖον ἀνάκτορον.

«Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως εἶναι τόσον εὐθεταί, ὥστε δύναται νὰ βλέπῃ τις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀκροῦ εἰς τὸ ἄλλο.

«Ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχουσι πολλὰ μέγαλα καὶ ὡρατὰ μέγαρα καὶ πολλὰ ὡρατὰ ξενοδοχεῖα καὶ κομπόταται οἰκίαι.

«Εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ὑπάρχει μέγιστον ἀνάκτορον.

«Σὰς βεβαίῳ δὲ, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ὑπάρχουσι πράγματα πολυτιμώτατα καὶ πολὺ μεγάλης ἀξίας ὡς καὶ πολὺ παραδοξώτερα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τοῦ κόσμου».

Φ. Π.

Ο ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣ

(LEG GENDA)

(διήγημα)

Ἐπὶ τοῦ λόφου, ἐν μέσῳ τῶν δένδρων, φαίνεται ἐν ἐκκλησιδίῳ. Ὅποιος θόρυβος διαφεύγει ἐκ τοῦ ἀγρύπνου κωδωνοστασίου; Δὲν εἶναι ἡ φωνὴ τῶν κωδωνῶν, ἥτις ἤχει διὰ μέσου τῶν ἀνέμων, καὶ διατρέχει τὰς κοιλάδας, καὶ ἀντηχεῖ εἰς τὰ δάση, καὶ κάμνει νὰ σκιρτῶσι τὰ μακρὰ νὰ χωρῖα. Εἶναι ὁ κούρος θόρυβος τοῦ ζύλου, ὅπερ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ζύλου (1)...

(1) Οἱ Δυτικοὶ μεταχειρίζονται ζυλὶνὰ τινα κρόταλα (cicelle) τῆν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν, ἀντὶ τῶν ἐν χεῖρτι κωδωνῶν εἶναι δὲ ταῦτα ἀνάλογα πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν, ἀτινα συνήθιζουσιν οἱ παῖδες κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, προπέμποντες τὸ παλαιὸν ἔτος. Σ. Μ.

Ἀκαταπόστως εἰς τὴν πρόσκλησίν του, ἐξέρχεται ὑφ' ὄλων τῶν οἰκιῶν ταχέως ὁ εὐσεβὴς ὄχλος τῶν χωρικῶν, καὶ σπεύδει πρὸς τὸν εἰκὸν τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Μελαγχολικὸν εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας· οἱ τοῖχοι εἶναι ὀλόγυμνοι, πρὸ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς μελανὸς πέπλος καταπίπτει ἐπὶ τοῦ βαθέως ὑφάσματος προκύπτει λευκὸς σταυρός.

Ἀκροάσθητε τὸν ὕμνον τῶν κεκοιμημένων. Ἄλλ' ἓνα κρότον ἀκούω εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ μελανὸν δάσος, κατὰ μῆκος τοῦ ρυακος. Γυνὴ τις προχωρεῖ. Φέρει τὸ τέκνον τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας· μικρὸν εἶναι τὸ τέκνον τῆς, αὐτὴ δὲ προχωρεῖ διὰ ταχέων βημάτων, ὑπερκελίζουσα τὴν κρημνῶδη λόφον. Προσέρχεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Ἐνεδύθη τὸ εὐρτάσιμον ἐνδύμα... ἀλλὰ πόσον εἶναι πενιχρὸν καὶ παλαιὸν τὸ ἐνδύμα τῶν εὐορτασίμων ἡμερῶν! Ἐν τῇ σπουδῇ ἐστάθη ἡ ἀκρασθῆ, διότι ὁ ὄρμις τῆς πρώτης ἀγρ τῆς φέρει τὰ ἄσματα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς τόνους τοῦ χοροῦ, ὅστις ψάλλει τοὺς ὕμνους τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῶν ἀπορρώγων βράχων· αἰφνης ἀναχαιτίζεται.

Εἶναι αὐταπάτη, ἢ πραγματικότης; Βλέπει, ἢ νομίζει ὅτι βλέπει ἐν ἀπέραντον ρήγμα, ὅπερ διασχίζει τὴν γῆν· σταματᾷ, εἶτα προχωρεῖ ἀκόμη, θέτει τὰς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· τευτόνεται καὶ παρατηρεῖ. Ὁ κρημνὸς ἦτο ἀδιάβητος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος· θόλος τις ἐσκαμμένος ἐπὶ τοῦ ζωντανοῦ γρανίτου ὡς ἐν ὑπόγειον πέρασμα ἐφάνετο ὅτι ὠδήγει εἰς τὸ κέντρον τῆς σφαίρας. Μακρὰν, μακρὰν μέσα εἰς τὴν τρίσβαθην καὶ σκοτεινὴν ἀγκάλῃν τῆς ἀβύσσου, μικρὰ τις φλόξ ἐμάρμαιρεν.

Ἡ φλόξ ἐκείνη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς, ἔριπτε μίαν λάμψιν κιτρίνην, ὡσὰν ἡ σελήνη τὸ μεσονύκτιον, ἀλλὰ μακρὰν ἔριπτεν ἀκτίνες ἐρυθρὰς, καθὼς ὁ ἥλιος ὅταν ὀψῆ εἰς τὸν πορφυροῦν οὐρανόν. Ἐκθαμβος, ἡ γυνὴ σταματᾷ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σκοτεινοῦ μονοπατίου· κάμνει ἐν βῆμα, κάμνει δύο, καὶ εἰσδύει διὰ στενῆς καὶ χαμηλῆς ὁδοῦ· ὁ φόβος τῆς πιεζει τὴν καρδίαν, ἀλλ' ἡ περιέργεια τὴν ἔλκει. Συγκεκλιμένη καὶ τρέμουσα, προχωρεῖ ἐν πρώτοις ἤσυχος καὶ σιωπηλὴ, κατόπιν σπεύδει τὸ βῆμα... Οἱ κρημοὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸν κρότον τῶν βημάτων τῆς· τρέμει, ἀλλ' ἐμπροσθὲν τῆς ἡ μικρὰ φλόξ τρίζει καὶ γελᾷ... Βαδίζει, βαδίζει πάντοτε. Τέλος φθάνει πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ ἐκθαμβος ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς κρύπτει τὸ πρόσωπον· ἐπειτα ζητεῖ νὰ ἴδῃ καὶ δὲν βλέπει· λαμβάνει θάψρας καὶ συνθίξει εἰς τὴν ἀνημμένην φλόγα. Παρατηρεῖ. Μόνος ὁ οὐρανὸς δύναται νὰ προσφέρῃ ὅμοια θεάματα. Ἐμπροσθὲν τῆς ἤνοιξε μία θύρα, ἥτις ὠδήγει εἰς τὴν λαμπροτέραν αἴθουσαν τοῦ

ΣΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ!

Ἐκείνην ὅπου μ' ἔβαλε στοῦ κόσμου τὴν ἀγκάλῃ,
Μέ πόνους καὶ μὲ βάσανα, μ' ὑπομονὴν μεγάλην,
Σ' αὐτὴν ποῦ καὶ τὸ αἷμα τῆς γιὰ τὴ ζωὴ μου δίνει
Ποῦ κάθε πίκρα μὲ χαρὰ, μὲ χαμογέλοιο σβύνει,
Τὴν τόση εὐγνωμοσύνη μου μὲ σεβασμὸ προσφέρω,
Καὶ τὸ γλυκὸ τῆς ὄνομα στὰ χεῖλη πάντα φέρω!

Μητέρα, πόσα δάκρυα καὶ στεναγμοὺς νὰ χύνης
Πόσα πικρὰ ποτήρια γιὰ μὲ νὰ καταπίνης;
Τί λύπαις γὰ νὰ σοῦδώσα, καὶ ποιά φρικτὴ τρομάρα
Μέσα στὴν τόση σου καρδιὰ ποῖα κρύβεται λαχτάρα;

Πές μου μανοῦλα μου χρυσοῦ, τί τραβήξεις γιὰ μένα
Στὰ παιδεμένα χρόνια σου, στὰ τόσα περασμένα;
Συχνά, ὅταν ἀνήσυχη καθόσουνα σιμά μου,
Καὶ ζούσες μὲ τὸ γέλοιο μου, μ' αὐτὸ τὸ φίλημα μου,
Μὲ τὸ γλυκὸ νανούρισμα τὰ μάτια μου σφαλοῦσες,
Σὰ θησαυρὸ μὲ φύλαγες, γιὰ μένα ξαγρυπνοῦσες!

Μητέρα! τί περήφανη, καμαρωμένη λέξεις,
Πόσα λαμπρὰ ἐγκώμια μπορεῖς γι' αὐτὴν νὰ πλέξης!
Εἶνε ἡ μόνη στέγη σου, τὸ μόνο σου κονάκι,
Γιὰ κάθε πίκρα τῆς ψυχῆς, γιὰ κάθε σου φαρμάκι!

Μὲ μιὰ ματιὰ τῆς μητρικῆ, μ' ἓνα φιλί τῆς μόνο,
Ξεχνᾷς τὴν κάθε πίκρα σου, σβύνεις τὸν κάθε πόνο!
Φεύγεις μακριὰ τῆς, χάνεσαι, ἀπελπισιὰ σὲ δέρνει,
Χτυπιέσαι μόνος σὲ καύμους, κι' ἡ Τύχη σ' ἀποπέρνει!!!

Σὰν τὸ χαμένο πρόβατο ποῦ ἀπ' τὸ μανδρὶ του βγαίνει
Μὴ νοιώθοντας τὸ δυναλὸ τί τύχη τὸ προσμένει,
Καὶ νύχτα, μέσ' στὴν ἐρημιὰ, σὲ μακρυνὸ λαγκάδι,
Τὰ χάνει μεσ' στὴ σκοτεινιά, τραβιέτ' ἀπ' τὸ κοπάδι,
Κι' ὅταν στὰ δόντια θε νὰ ἰδῇ τὸν ἄτιμο ἐχθρό του,
Θυμᾶται τότε μὲ καῦμὸ τὸν ἅγιο πιστικὸ του,

Σὰν τρυφερὸ κι' ἀδύνατο τοῦ δένδρου τοῦ κλωνάρι
Π' ὅσο στὸ δένδρο βρίσκεται ἔχει ζωὴ καὶ χάρι,
Καὶ βγάζει ἀνθούς ὄλ' ὠμορφιά καὶ μυρουδιά γεμάτους,
Ὅταν τὸ δένδρο χάνεται, ποῦ χάνουν τὴ δροσιὰ τους,

Ἔτσι τὸ δόλιον τὸ παιδί σὰν ἀπ' τὴ μάνα φύγει,
Καὶ ἀπερίσκεπτο, κακὸ, καινούργιο δρόμο ἀνοίγει,
Χωρὶς τὴ μάνα χάνεται, χωρὶς αὐτὴν πεθαίνει,
Μὲ δίχως τὴν ἀγάπην τῆς, σ' ὀρφάνια ἀπομένει!!

Βλαστὸς χωρὶς τὸ κλῆμα του, καρποὺς ποτὲ δὲ βγάζει
Τὸ κλῆμα δίνει τὴ δροσιὰ, ζωὴ αὐτὸ μοιράζει.

Ἀλοίμονο στὸ ἄμοιρο κι' ἀπελπισμένο πλάσμα,
Ὅπου τὸ διώχνει ἀσπλαχνα κατηραμένο φάσμα,
Τῆς μάνας ἡ ἐκδίκηση, τῆς μάνας ἡ κατάρρα,
Γεμάτη καταφρόνησι, λύπη κακὴ, τρομάρα!!

Ζῆ μὲ φροντίδες, προσπαθεῖ καὶ προκοπὴ δὲν ἔχει,
Στραβά τὰ πάντα τούρχονται, ἀνησυχεῖ, στενάζει,
Βλέπει τὴν πίκρα τῆς ζωῆς, τὸν οὐρανὸ κυττάζει,
Τ' ἀνάθεμα τῆς μάνας του πολὺ τὸν κατατρέχει!!

Μητέρα μου, μὴ μ' ἀρνηθῆς, ποτὲ μεσ' στὴ ζωὴ σου.
Ἐχε μὲ πάντα μὲ χαρὰ ἀδιάκοπα μαζί σου
Φοβοῦμαι τὴν κατάρρα σου, μητέρα τὴν φοβοῦμαι,
Εἶνε φρικτὸ τὸ φάσμα τῆς, μπροστὰ σαυτό . . . δὲ ζοῦμε!!!

Μιὰ χάρη μόνη σοῦ ζητῶ κι' αὐτὴν νὰ μοῦ τὴν κάνης,
Πρὶν τοῦ θανάτου ἡ σκοτεινιά σὲ πάρει . . . πρὶν πεθάνης,
Ἄν τύχη, ἀπ' τὰ βάσανα ἢ κι' ἀπὸ θλίψη τόση,
Ἄν τύχη ἓνας ἀπὸ μᾶς στὸν κόσμον νὰ τελειώσῃ,
Τότε μητέρα, τὸ ζητῶ, τ' ἀκούς, θὰ τ' ἀπαιτήσω,
Δέξου γιὰ δῶρο τὴ ζωὴ, ἐγὼ νὰ σοῦ χαρίσω!!

Μὴ λυπηθῆς, γιὰτ' ἡ ζωὴ σ' ἐμὲ δὲν θὰ κοστίζῃ,
Μπρὸς στὴ δική σου τὴ ζωὴ, καθόλου δὲν θ' ἀξίζῃ!!
Παρ' τὴν μητέρα γρήγορα καὶ ὅταν πιά σ' ἀφήσω,
Νὰ πῆς πῶς ἦταν . . . δανεικὴ, πῆς πῶς . . . τὴν πῆρες πίσω!!!

ΔΗΜΔΑΜ.

ΠΑΡΘΕΝΑ ΚΑΡΔΙΑ

Ἡ θαλερὴ καρδιά σου
ἀγνή γλυκειὰ μου φίλη
ἦταν γραφτὸ εἰλικρινὰ
νὰ σιμῆ τὴ δικιά μου
νὰ πῆ ὅσα δὲν εἶπανε
τὰ ροδιὰ σου χεῖλη
τῆς ὥραις ποῦ σ' ἐξέστανε
ἡ ἀναφτὴ ματιὰ μου.
—Τὰ χεῖλη λένε ψέμματα,
μὰ ὄχι καὶ ἡ καρδιά
αὐτὴ δὲ σιάζει γερασμός,
χειμῶνας δὲ τὴ δέρνει
τῆνε στολιζ' ἡ ἀνοιχτὴ
καὶ τοῦ Μαγιοῦ δροσιὰ
ἀληθινὰ σὰν ἀγάπῃ
γι' αὐτὸ Παρθένα μένει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΒΙΤΑΛΗΝ

Ἦτο χαρὰ, μεϊδιάμα καὶ πλήρες εὐφύιας
Τοῦ οἴκου τὸ κελάδημα, μεστὸν εὐδαιμονίας.
Ὁ Χάρων ὅμως ἔξαφνα ὁ ἀπληστος καὶ πάλιν
Ἐπένθισε ἀσπλάχνως μητρὸς θερμὴν ἀγκάλην.
Καὶ τώρα ὀλομόναχο στὸ σκότος τοῦ μνημείου
Τὸν ὕπνον θὰ κοιμάται ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Σύρος 1898.

Μιλτων Βιτάλης

ΕΙΣ ΠΑΛΗΝΤΙΑ ΑΓΘΙΑΑ

Ἐυρίσω μόνος μου παντοῦ
Γιὰ νὰ σὲ συναντήσω
Καὶ μὲ πικρότατο σκοπὸ
Ψάλλω, ἐνῶ σὲ ἀγαπῶ.
«Γιατὶ νὰ σ' ἀγαπήσω!»

Πάλιν νὰ ζῶ μὲ στεναγμοὺς
Εἶναι ἀπελπισία,
Εἶναι πολὺ, πολὺ σκληρὸν
Νὰ κλαίω ὅλον τὸν καιρὸν
Χωρὶς παρηγορίαν.

Σὺ λησμονεῖς, ὅπου σταθῆς
Σὲ ξεύρω καὶ τὸ λέγω.
Ἄλλὰ ἐγὼ μὲ μιὰ φωτιὰ
Καὶ μ' ἓνα πόνο στὴν καρδιά
Μέρα καὶ νύχτα κλαίγω.

«Δὲν λησμονῶ, δὲν λησμονῶ.»
Μοῦ ἔλεγες, θυμᾶσαι;
Τώρα μανθάνω, πῶς γελᾷς
Καὶ μένα μὲ περιγελάς
Καὶ δὲν μὲ συλλογᾶσαι.

Ἄλλα δὲν πταῖς, πταίω ἐγὼ,
Ἐγὼ ποῦ ἐνθυμοῦμαι,
Ἐγὼ π' ἀγάπησα πολὺ
Ἐνα πλανώμενο πουλί
Καὶ τώρα τυραννοῦμαι.

N. Σαχίνης.

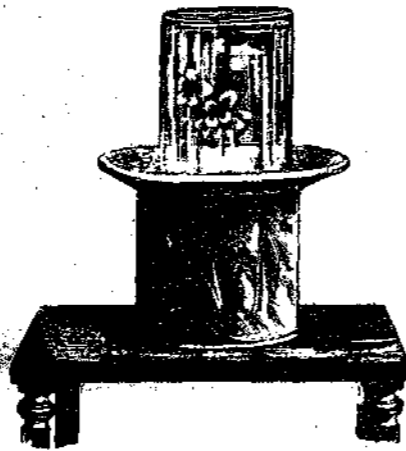
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ



ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΜΕΤΑΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

Πόψατε εν έρυθροῦν άνθος πελαργονίου και διά τής τέφρας ενός σιγαρέτου στίξατε επ' αυτού κηλίδας και θα ίδητε, ότι η θερμή τέφρα του καιομένου σιγαρέτου έχει την ιδιότητα, όταν δι' αυτής θιζώμεν τά πέταλα ενός άνθους έρυθρού, ν' αφήνη επ' αυτού κυανήν κηλίδα. Στερεώσατε δ' εϊτα τοῦτο δι' όλίγου κηρού εις τόν πυθμένα ενός υαλίνου δοχείου ή ποτηρίου εύμεγέθους, και άναστρέψατε τὸ ποτήριον έντός πινακίου περιέχοντος όλίγην άμμωνίαν, ως εμφανίζεται εν τή εικόνι μετ' όλιγον τὸ άνθος καθίσταται κυανούν, ενώ τά υπό του σιγαρέτου στιχθέντα μέρη λαμβάνουσι χροιάν κιτρινήν. Μετά παρέλευσιν ήμισίας ώρας έγείρατε τὸ ποτήριον, τὸ άνθος έχει τήν παραδοστέραν όψιν, ήν δύνασθε νά φαντασθήτε. Τινά μέρη αυτού έχουναι μείνει έρυθρά, τὸ υπόλοιπον είναι κυανούν μετά κιτρινωῶν κηλίδων εις τὸ κέντρον λίαν κανονικῶν, τὸ δὲ όλον έχει όψιν βελουδοειδή χαριστάτην.

Σημ. Τὸ επιστημονικόν τοῦτο πείραμα κατά τήν



έποχην ταύτην δύνανται εύκολώτατά νά εκτελέσωσι πάντες.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΒΑΦΗ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

Διά νά παρασκευάσθητε μίγμα πρὸς μέλαιναν βαφήν τής κόμης, λάβετε ύδατος 100 γραμ. άμμωνίας 3 γρ. άνθρακικοῦ νατρίου 1 γρ. άραβικοῦ κόμμεως 2, 5 γρ.θεικού χαλκού 1,5 γρ. και νιτρικοῦ άργύρου 1 γρ. αναμίξατε αυτά καλῶς και ποιήσατε χρῆσιν τοῦ μίγματος.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΑΝΘΕΩΝ

Διά νά διατηρήσθητε επί πολλάς ήμέρας τά άνθοδέσμας σας ωκάς, χωρίς νά χάτωσι τούς χρωματισμούς αυτών και τὸ άρωμά των, θέτετε καθ' εκάστην πρωϊάν, καθ' ήν ώραν μεταλλάσσετε τὸ ύδωρ των και μικρόν τεμάχιον άνθρακος, τήν δὲ νύκτα καλύπτετε αυτάς διά διαφανούς λεπτοῦ ύφάσματος, βεβρεγμένου δι' ύδατος.

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΟΣΑΝΘΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Διά νά μὴν ένοχλήσθη καθ' όλον τὸ θέρος υπό των όχληρῶν έντόμων, λάβετε 85 γραμ. άμύλου (κόλλας

ύποκαμίσου) έλαιοτριβήσατε αυτήν καλῶς και προσθέσατε τάλης 10 γρ. και έλαιου εύκαλύπτου 5 γρ. διά δὲ τής παρασκευασθείσης κόνεως τρίβετε επανειλημμένως καθ' εκάστην τήν κεφαλήν και τάς χείρας σας.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΑΓΚΑΜΑΤΟΣ ΜΕΛΙΣΣΗΣ

Όταν σᾶς κεντήσῃ μέλισσα, όπως άμέσως άπαλλαγῆτε από τόν όχληρὸν αυτής πόνον, τρίψατε έλαφρῶς τὸ πάσχον μέρος διά διάλυσεως άμμωνίας. Εϊθὺς ὁ πόνος θα παρέλθῃ. Αν δ' εύρίσκεσθε εις τήν έξογήν, ζητήσατε φύλλα μολόχας και τρίψατε δι' αυτών τὸ άλγούν μέρος.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΡΕΩΝ

Τὰς κλίνας και τά έπιπλα ύμῶν, εάν επιθυμήτε νά προφυλάξητε από τούς κορέους, τὰ όχληρότατα ταῦτα ζωφια, πλύνετε αυτά καλῶς διά ζέοντος ύδατος, έντός του όποιου έχετε διάλυση ποσότητά τινε στυπτηρίας. Εϊθὺς ταῦτα θα εξαφανισθοῦν, χωρίς οὔδεποτε πλέον νά αναφανώσιν.

Η ΗΧΩ

Ο ΝΕΟΣ ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ



Ο καθηγητής των μαθηματικών κ. Έμμανουήλ Κακ... διήλθε τήν ενεργητικώτεραν φάσιν τής ζωής του εις τήν μελέτην, τὰς παραδόσεις και τὰ σχολεία, περι οὔδενοῦ άλλου φροντισῶν ή μόνον περι τής ήσυχου συντηρήσεως και διαβιώσεως έαυτοῦ και τής οικογενείας του, μέχρι σχολαστικότητος. Άλλ' οὔδεν και τὸ παρόδοξον, αφού ήτο φύσει και θέσει διδάσκαλος. Τὰ βιβλία και τὸ σπουδαστήριόν του ήσαν ή μόνη ένασχόλησις και φροντίς, ὁ μόνος έρωσ και διασκεδάσις. Περὶ τής οικογενείας του «οὔ φροντίς Ἰπποκλείδει» δέν έθεώρει δικαίωμά του νά επευβαίνη εις τὰ οικογενειακά. Επρόκειτο άδυστάκτως, ότι πᾶσα οικογενειακή μέριμνα και σπουδή άνήγετο εις τὰ καθήκοντα τής γυναίκος, επόμενος εις τήν σύζυγόν του άνεκαθεν είχεν αναθέσει τὰς του οικου φροντίδας και ευθύνας, ίνα οὔτως έλευθέρως και ήσυχως δύναται νά επιδιδῆται εις τὰς φιλολογικὰς και επιστημονικὰς αὐτοῦ μερίμνας, και μακαρίως άπολαύσει.

Η δὲ σύζυγος αὐτοῦ Κυρία Ἀσιμίνα, εύχαριστως αναλαβοῦσα τὸ έργον και τὰς ευθύνας, έξετέλει μετὰ παραδειγματικῆς ὄντως δραστηριότητος και αυταπαρηγήσεως τὰ του οικου καθήκοντά της και άμφοτεροί ήσαν εύχαριστημένοι εκ τής διαρκούς κανονικῆς λειτουργίας τής οικιακῆς των διαβιώσεως, ὅτε πρωϊάν τινά ή Κυρία Ἀσιμίνα, ὄλας περίφροντις, εισέρχεται εις τὸ σπουδαστήριον τοῦ συζύγου της.

— Καλέ, Μανώλη, τῷ λέγει αὐτη, έσκέψθης ποτέ, ότι τὰ μαλλιά μας άσπρίσανε και ότι έχομεν κόρην, που άρχίζει και αὐτὴ νά γυρνᾷ.

— Αἶ, και με τοῦτο! τί θέλεις νά εἰπῆς; και με διακόπτεις από τὰς μαθηματικὰς μου μελέτας;

— Μά, ίσα ίσα βλέπω, ότι αἱ μαθηματικά σου μελέται δέν φέρουν εις καλὸν άποτέλεσμα, ως πολλάκις μου εἶπες, και πέρασαν τὰ χρόνια τής κόρης μας, χωρίς κανέν μαθηματικὸν πρόβλημά σου νά τής φέρη κανένα γαμβρόν.

— Μά αυτά είναι δική σου δουλειά, γυναίκα, τί με άπασχολεῖς;

— Μά δὲ ξεύρεις, ὅσον γυρνᾷ ή κόρη μας, αὐξάνει ή προικὰ της; Τήν αναλογίαν αὐτὴν δέν τήν λέγουσιν τὰ βιβλία σου;

— Καλὰ λέγεις, γυναίκα, αἶσον πρὸς ἴσον»

και τὸ «γῆρας είναι αντιστρόφως ανάλογον πρὸς τὸ χρῆμα», λοιπόν, τί νά γίνῃ τώρα;

— Νά, εάν πατέρας που είσαι, πρέπει νά τήν βγάζης έξω εις τὸν περίπατον, εις τήν εκκλησίαν, εις τὰ θέατρα, μήπως και τήν ιδῆ κανείς καλὸς φριτητής ή έμποροῦ δάσκαλος και τήν ζητήσῃ.

— Έγὼ νά τήν βγάζω έξω;

— Μά, βέβαια σύ, ὅπου γυρίζεις πόσους ανθρώπους και έχεις ως εκ τής θέσεώς σου τόσας καλὰς σχέσεις.

Πραγματικῶς ὁ κύριος καθηγητής, σκεφθεὶς κατ' ἴδιαν ώριμώτερον τήν θέσιν τής θυγατρὸς του άπεφάσισε νά λάβῃ σύντονα περι τής άποκαταστάσεως της μέτρα. Και ήρχισαν άμέσως αἱ σχέσεις και διάφοροι νά προσέρχονται οἱ και πολλάκις έξω εις τὸν περίπατον και τὰς συναστροφὰς νά συναντῶνται μετὰ διαφόρων προσώπων και μειδιάματα και χειραψίαι και μιλιτάκια και επιστολαὶ ν' ανταλλάσσονται πρὸς μεγίστην άνοχήν και υπομονήν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ· αλλά δυστυχῶς τὰ πράγματα περιορίζοντο έως εκεί και οὔδεις άπεφάσισε νά ζητήσῃ και τήν χεῖρα τής άτυχοῦς κόρης.

Η Αὐρηλία ήτο ὄντως τύπος ωραιότητος εξαισίας, άλλ' ἐξ εκείνων, αἴτινες μετὰ τὰ τριάκοντα έτη άφίνου ἄτυχως ίχνη άπτά του προορισμοῦ του κόσμου και δὴ τής γυναίκος. Παρήρχοντο τὸ εν μετὰ τὸ άλλο τὰ κάλλη της, χωρίς καταλλήλως νά χρησιμοποιηθῶσι και ὅτε επί του προγαμιαίου διαβατηρίου της ήρχισε νά χαράσσεται τὸ πολυθρύλλητον φεῦ! και άχαρι διά τὰς άνυπάνδρους, «Lasciate ogni speranza, κτλ.» τότε και μόνον πατήρ, μήτηρ, νταντὰ και υἱὸς ήρχισαν νά συλλογίζωνται, ότι πάσῃ θυσίᾳ ίδει ν' άποκατασταθῇ ή άτυχῆς και καλὴ κόρη

Άλλ' ήτο κάπως άργά!

Εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ή λέξις δεσποινίς ήχει κακῶς και επιφέρει τήν ειρωνείαν, τὸν γέλωτα και πολλάκις τὸν σαρκασμόν. Τὰ χεῖλη μετὰ δυσκολίας προφέρουσι τήν λέξιν, ή δὲ καρδία τής γυναίκος σφηνόνεται μετὰξὺ δύο ήλων, ὁσάκις τήν άκούει. Και παλαει αὐτη άγωνιωδῶς πρὸς τήν κοινωνίαν, ὀκνην καταδίκου, ίνα επιτύχῃ έρωτα, έστω και καταναγκαστικόν. Τότε ὁ πρώτος τυχόν τῆ είναι άρεστός, αν δὲ τύχη και νέος και εύμορφος και καλός, αἶ, τότε είναι θαύμα.

Ἡμέραν τινά πατήρ και κόρη εύρίσκοντο εν τῷ ναῶ. Ο πατήρ σκέπτεται ως πάντοτε αριθμούς, ή κόρη προσεύχεται μετὰ κατανύξεως. Ότε δὲ τυχαίως αὐτη πρὸς στιγμήν στρέφει δεξιόθεν τούς ὀφθαλμούς, βλέπει νέον τινά

παρατηροῦντα αὐτὴν μετὰ προσοχῆς και δὴ μειδιῶντα. Δέν χάνει καιρόν και αὐτη, έρυθριά τὸ πρόσωπον, εἶτα μειδιά. Ο δὲ νέος πλησιάζει, γίνεται



θαρραλέωτερος. Καί ο γέρον άντιλαμβανόμενος τής επιθέσεως, προσποιείται άδιαφορίαν και στρέφει άλλοθι τούς οφθαλμούς.

Εξέρχονται τού ναού. Ο νέος, όστις φαίνεται άρέσκατος εις κατακτήσεις, ακολουθεί, βλέπων έδαφος όμαλόν. Αρχίζουν δ' άμέσως τήν επιστολογραφίαν και άνευ χρονοτριβής και τās συνεντεύξεις.



Είναι πανσέληνος, ή Αύρηλία από τού παραθύρου, ό νέος από τής οδού.

— Λοιπόν, με αγαπάς με τήν καρδιά σου, δέν με γελάς; τόν έρωτά έκείνη.

— Είμαι άφοσιωμένος εις σέ, είσαι ό άγγελός μου, δέν δύναμαι ούτε στιγμήν νά ζήσω άνευ σου, τή άπαντά έκείνος.

— Και έγώ σε αγαπώ περιπαθώς, τρελλαίνεμαι διά σέ, προσθέτει ή υποψήφιος.

— Έλθέ, λοιπόν, κάτω νά τά είπωμεν καλύτερα, επιλέγει ό κατακτητής.

— Α, όχι, θά με σκοτώση ό πατήρ μου.

— Καί τότε τί πρέπει νά γίνη διά νά συναντώμεθα;

— Νά με ζητήσης εις γάμον, διά νά έρχεσαι ελεύθερος μέσα.

— Καλώς, καλήν νύκτα.

Τήν επαύριον ό ήμέτερος ήρωας παρουσιάζεται εν επιμελημένη περιβολή εις τήν οικίαν και τῷ γίνεται θερμότης υποδοχή. Πατήρ, μήτηρ, νταντά, κόρη και υίός μετά τού κυνός των τόν υποδέχονται μετά μεγάλης φιλοφρονήσεως και αγάπης.



— Πώς; γνωρίζετε ήδη; έρωτά.

— Βεβαίως, άπαντά πρώτη ή μήτηρ, ή κόρη μας μάς είπεν ήδη, ότι τήν αγαπάτε και τήν ζητείτε διά γυναίκα.

— Τότε, αφού σās τó είπε, θεωρώ περιττόν νά τó επαναλάβω, τοίς λέγει ό νέος, ή δέ άπάντησίς σας;

— Ω, ή άπάντησις, τῷ άπαντῶσι συγχρόνως πατήρ και μήτηρ, είναι ότι από τούδε σās θεωρούμεν ως τέκνον μας.

Γενικός ένθουσιασμός έπεκράτησε τότε εν τῷ

οικογενεία και παρά τās πολλās άνοησίας και μή, αίτινες αὐθωρεί έπηκολούθησαν, έλέχθη και ότι οι νεόνυμφοι (όταν βεβαίως θά έγίνοντο μετ' όλίγον τοιούτοι) θά διήρχοντο τās ήμέρας τού μέλιτος εν τῷ θεσπεσίω καλλονῆς και ποιήσεως Φλωρεντία.

Άλλ' άτυχῶς και τήν φοράν ταύτην έπέπρωτο ό διακάτης πόθος τής Αύρηλίας νά μη τελεσφορήση και ήμέραν τινά ό πολυπειρος νέος έγένετο άπροδοκῆτως άφαντος, χωρίς οὐδ' ίχνη τής διαβάσεώς του ν' άφήση.

Παρῆλθον δέ και δύο και τρεῖς και τέσσαρες και όκτώ μήνες, χωρίς ποτε τίποτε περι αὐτοῦ ν' άκουσθῆ.

Άπελπισία έπεκράτει εν τῷ οίκῳ.



Έσπέρας τι οι άχώριστοι πλέον καταστάντες πατήρ και κόρη, ένῷ εβιάδιζον καθ' οδόν μεταβαίνοντες εις τόν ναόν, αἴφνης ή Αύρηλία σταματῶ πρό τινος νέου, ανακράζουσα:

— Ο Συμεών, πάτερ, ό Συμεών!

Ο πατήρ ήτοιμάζετο νά ύψωση τήν ράβδον. Ο δέ νέος εξίστατο άπορῶν.

— Τοιουτοτρόπως, Κύριε, άπατάτε τās οικογενείας; τῷ λέγει ό γέρον.

— Έγώ; δέν γνωρίζω τίποτε.

— Είσαι ένας άτιμος! άπατεῶν, τῷ ανακράζει ή νέα.

— Είσαι άξιος άγχόνης, προσθέτει ό πατήρ και άν δέν ίκανοποίησης τήν τιμήν μας, θά σε καταδιώξωμεν μέχρις εξοντώσεως.

— Μά διά ποίον λόγον; εις τί έπταισα; Κύριε.

— Εἰς τί έπταισα; δέν είναι τόπος εδῶ, διά ταιούτας συζητήσεις. Πηγαίνωμεν σπῆτι, έπειπεν ή κόρη και έκεί τά λέγομεν.

Ο νέος φανταζόμενος, ότι έκεί θ' άπεκαλύπτετο ή αλήθεια και θά εἶδοντο αἱ δέουσαι εξηγήσεις, εδέχθη και μετέβησαν οίκοι.

Η μήτηρ τής Αύρηλίας, ή νταντά και ό αδελφός, μόλις είδον τόν Συμεόνα, οδηγούμενον υπό τής Αύρηλίας, έξερράγησαν εις ύβρεις και άπειλάς.

Ο νέος διεμαρτύρητο, ότι δέν είναι αὐτός ό καταζητούμενος, και εν τούτοις είχεν όμοιότητα καταπληκτικήν.

Η Αύρηλία τότε ήρχιζε νά ψηλαφίση τó πράγμα και παρετήρησεν, ότι δέν όμοιάζε τόσον ή όμιλία, ή στάσις και τó βάδισμα. Κατά τά άλλα ήτο πανομοιότατος.

Εν τούτοις πρός λύσιν τού ζητήματος έπρωτάθη, άγνωστον υπό τίλιος, νά συμπάγωσι τήν έπιούσαν και ό νέος εδέχθη πολύ προθύμως.

Τό συμπόσιον έπέτυχε καθ' όλα, αἱ προπόσεις διεδέχοντο μετά φαιδρότητος άλλήλας, ό Συμεών μετά τής Αύρηλίας, καθήμενοι πλησίον άλλήλων, σκανοαλωδῶς ήπτοντο και έχαριεντιζόντο, ό δέ αδελφός της πρός πλείονα συγγενικήν παράστασιν και όπως λησμονῆ τά διαδραματιζόμενα, προσέφερε τῷ νέῳ επανειλημμένως σιγάρα.

Αἴφνης όμως πρός τó τέλος τής παραστάσεως τής φιλοφρονητικῆς ταύτης σκηνης και τού συμπόσιου, εισέρχεται ή νταντά, ανακράζουσα:

— Έλάτε έξω, έλάτε όλοι έξω νά ιδῆτε, ό Συμεών έρχεται.

— Κῆ Συμεών και Συμεών, άπαντῶ ή μήτηρ, δέν βλέπετε, ότι ό Συμεών είναι εδῶ;

— Ηλθεν ό Συμεών, σās λέγω, έλάτε νά ιδῆτε.

— Έμύθευεν ή νταντά, λέγει τότε ή Αύρηλία και κύπτουσα πρός τόν παρακείμενόν της, τῷ θέτει ρόδον επί τού ένδύματος. Ο Συμεών είναι εδῶ!



— Σās λέγω, ότι είναι ό Συμεών, επαναλαμβάνει ή νταντά, δέν εἰζεύρω άν ό διάβολος είναι μέσα τους και είναι δύο, μά σās λέγω, ότι είναι και άλλος Συμεών.

Ο Συμεών τότε σκεφθείς, ότι θά πρόκηται περι τού άλλου Συμεώνος, περι οὐ πολλάκις είχεν άκούσει, οὕτω έπίσης καλουμένου και όμοιάζοντος πολύ, έγείρεται και ρίπτονται εις τās άγκάλας άμφοτέρων, ένῷ εισέρχεται ό άλλος και ρίπτει τόν πῖλον του χαμαί εκ χαρῆς.

— Είναι τόσος καιρός, θπου αναζητούμεν άλλλους, ανακράζουσι άμφοτέροι.



Και εν ταυτῷ λαμβάνοντες τούς πῖλους των άστραπηδόν εξέρχονται και γίνονται άφαντοι τροχάδην, πρός μεγίστην έκπληξιν τῶν παρεστώτων. Τό αἶνιγμα;

Λέγουσιν, ότι εις τόν κόσμον τούτον δύο πράγματα πανόμοια άδύνατον νά ύπάρξωσι και άν ύπάρξωσι, συναντῶνται και συγκρούονται, και τó εν άποροφῶ τó άλλο και είτα εξαφανίζονται. Άληθῶς;

Πάντες ήρχισαν νά σταυροκοποῦνται, ή νταντά φωνάζει, ότι είναι δαίμονες, ή μήτηρ στέλλει νά καλέση τόν ιερέα νά εύλογήση και καθαρίση τόν οίκον από τά πνεύματα, ό πατήρ λέγει ότι δέν έννοεῖ τίποτε από αὐτά, διότι εις τά μαθηματικά του δέν αναγράφονται τοιαῦτα πράγματα, ή δέ κόρη επιμένει, ότι είναι οἰδύμοι, παλαίωτες έξ αντίζηλίας και ότι έλπίζει νά επανέλθουν.

Τό πράγμα εν τούτοις έμεινε δυσεξήγητον και ή κόρη έγένετο γεροντοκόρη, τρεφομένη ως συνήθως, με άναμνήσεις, φαντασίας και έλπίδας.

Ω άγαμος κόρη! πόσον είσαι εν τούτοις ευτυχέστερη τής έγγάμου, άπηλλαγμένη οὐσα τῶν πραγματικῶν δεινῶν μας. Διάγεις και γηράσκεις με έλπίδας και φαντασίας, ένῷ ήμεῖς με οδύνας και πραγματικῆς βασάνους!

Μία έγγαμος γυνή.

ΗΘΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πάντες όμολογοῦμεν, ότι γελοῖον τó έναντῶν έπαινεῖν, αλλά και πάντες επαινοῦμεν εαυτοῦς.

Επιτρέπεται τó επαινεῖσθαι πρός άπόκρουσιν τῶν καθ' ήμῶν ουκοχαρτιῶν, και μόρον τότε.

Εκδικεῖται τις έπαφελῶς τόν έχθρόν του, εἰν τόν λυπῆ διά τής ιδίας αὐτοῦ ήθικῆς τελειοποιήσεως.

Οι έχθροί ήμῶν ενίοτε γίνονται οι χρημότεροι τῶν φίλων.

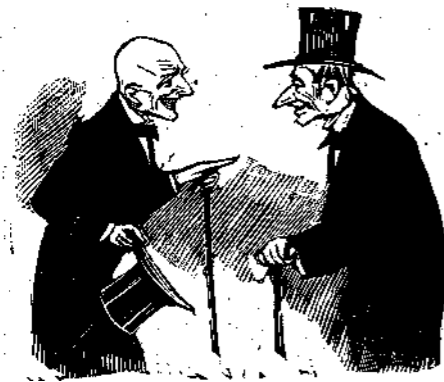
Τά ελαττώματα τῶν έχθρῶν καθιστῶσι τās ήμετέρας άρετάς προσφιλεστέρας.

Πάντοτε εύρίσκει τις τά μέσα τού ζῆν, όταν έχη δυνάμεις και θέλη νά μεταχειρίζηται αὐτάς.

Η τοκογλυφία εἰσι βόρβορος, εις όν επί μάλλον και μάλλον τις βυθίζεται.

Ο Θεός άφίρει πολλάκις τοῦς κακοῦς άτιμωρήτους, όπως χρησιμεῦσιν ως όργανα τής εκδικήσεώς του κατ' άλλων κακοηγοῶν διατηρεῖ δ' έτέρους, όπως γενηθῶσιν έξ αὐτῶν παῖδες ενάρετοι.

Πλούταρχος.



ΚΑΚΑ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

— Μπρέ, πώς έγέρασες έτσι; Ξεύρεις, ότι δεν είσαι πλέον δι' αυτόν τον κόσμο; παρόγινας κόυ- μένε! Ελοιωσες!

— Σε καλό σου, αυτό ήθελα και εγώ να σου πω μόλις σε είδα, μήπως νομίζεις, πως είσαι καλύτερος;

— Να σου πω, αλήθεια έγηράσαμε και οι δύο, αλλά περνούμε καλύτερα από νέους, τίποτε δεν μας λείπει, σί, τι λές;

— Αμ, τὰ δόντια, Κύρ Στέφανε, τὰ δόντια, που δεν μας φοβούνται πλέον;

ΤΕΡΙΝΑ



Κυρία τις έρωτᾷ μάντιν τινά:

— Πόσα τέκνα θ' ἀποκτήσω;

— Τέσσερα; τῆ ἀπεκρίθη αὐτῆ.

Μετ' ὀλίγον ὁ Κύριος τις έρωτᾷ τὴν ἰδίαν.

— Πόσα τέκνα θὰ κάμω;

— Οὐδέν, τῷ ἀπήνησεν ἡ μάντις.

"Ερ. Ποῖος ἐκ τῶν τριῶν εὗρίσκει το ἐν τῇ ἀληθείᾳ;

"Απ. Καὶ οἱ τρεῖς.

"Γατρός τις διηγείτο, ὅτι δι' ἰδιαιτέρας τινὲς θε- ραπειᾶς τοῦ ἀπέδωκε τὴν ἀκοὴν εἰς τινα κωφόν.

— Καὶ τί ἐντυπώσεις εἶχεν, ὅτε ἤρχισε ν' ἀκούῃ; τὸν ἠρώτησε, Κυρία τις.

— Τοσοῦτον ἐξεπλάγη καὶ ἐταράχθη ἀπὸ τοὺς θορόβους καὶ τὰς φωνὰς περὶ αὐτοῦ, ὥστε ἐκ νέου ἐγένετο κωφός, ἀπήνησεν μετὰ λύπης ὁ ἰατρός.

— Συγγνώμη, Κυρία, ἐὰν ὁ υἱός μου, δὲν ἐ- φέρθη καλῶς. Γνωρίζετε ἀπὸ παιδιὰ καὶ σεῖς ἔ- χετε...

— "Ω, ναί, Κύριε, ἀλλ' ἐγώ δὲν τὰ παῖρνα μαζύ μου.

Εἰς ἄγγλος ἔλαβεν ἄμψαν καὶ μετέβη πρὸς ἐπί- σκεψιν φίλου του. "Ότε ὅμως μετὰ μίαν ὥραν ἐξῆλθε καὶ εἶδε τὸν ἀμαξηλάτην κωμώμενον ἐντὸς τῆς ἀμάξης του:

— Βιβαίως δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐξυπνήσω εἶπε, καὶ λαβὼν αὐτὸς τὰ ἤνια, διηύθυνε τὴν ἀμάξαν.

— Πάρε τὴν κίνα σου, παιδί μου, ἕξ σεῦ κόμη καλῶ.

— Δὲν μπορῶ, εἶνε δύσκολο, πατέρα.

— Μπᾶ, γιὰ σένα, δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἄφεῦ οὐτὲ ὀλέκλ' ἤρος ἡ Εὐρώπη πατέρα, δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴν Κίνα, θέλεις νὰ τὴν πάρω ἐγώ;



ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

"Ο ράπτης. Ἐνδυμασίαν νέαν δὲν σοὶ κάμνω, διότι δὲν θὰ μὲ πληρώσῃς Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιδιορ- θώσῃς παλαιάν, εὐχαριστῶς.

"Ο πελάτης. Τότε ράψε μου ἐν φόρεμα εἰς αὐτὸ τὸ κουμδίον.

Μία σύζυγος. Τί ζῶα οἱ ἄνδρες μας! "Ο εἰς καλεῖ τὸν ἄλλον κουτόν, ὁ ἕτερος κτήνος, ἄλλος τὸν ἄλλον βοῦν, ὁ ἄλλος ὄνον, ἕτερος ἡμίονον κτλ. δὲν σοὺ φαίνεται παράδοξον;

"Η φίλη της. "Όχι, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι κατὰγονται ἀπὸ ζῶα.

"Ο σύζυγος. Μὰ γιατί, γυναῖκα, φέρεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τρίχας ἀποθανούσης γυναίκος;

"Η σύζυγος. Καὶ σὺ, διατὶ φέρεις εἰς τὰς χεῖρας δέρμα ἀποθανόντος κυνός;

Μία δεσποινίς. Εἶθε ἡ φραιότερα κόρη, ἔξ ὅσων ποτὲ εἶδον!

"Ετέρα δεσποινίς. Ἀληθῶς; λυποῦμαι τότε, ὅπου δὲν δύναμαι νὰ ἐπαναλάβω τὸ αὐτὸ καὶ δι' ὑμᾶς.

"Η πρώτη της. "Ω, τοῦτο μοι τὸ λέγει, Δεσποινίς, καθ' ἑκάστην ὁ καθρέπτης μου. Τοῦλάχιστον αὐ- τὸς δὲν ψεύδεται.



"Η σύζυγος, (κλαίουσα) Καὶ μοῦ ὑπεσχέθης, σκληρέ, ὅτι τὸν βίον μας θὰ διηρχόμεθα ἐπὶ ρόδων, ἐνῶ ὄλο ἀκάνθας πατῶ.

"Ο σύζυγος. Ναί, ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ τώρα ἐσυλλογίσθην, ὅτι ἂν σοὺ εἶχον ρόδα νὰ πατάς, δὲν θὰ εἶχον τίποτε νὰ σοφρανθῶ.



— Λοιπόν, Δίξια, θέλεις νὰ γίνῃς παιδαγωγός; μὰ τότε καλλήτερον νὰ ὑπανδρευθῆς χήρον μὲ ἔξ παιδιά.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ χήρος;



"Η Κυρία. Πόσον κοστίζει νὰ μοῦ κάμετε τὴν φωτογραφίαν τοῦ μικροῦ μου;

"Ο φωτογράφος. Δεκαπέντε δραχμάς, ἀλλὰ διὰ δώδεκα θὰ σὰς κάμωμεν ἐκπτωσιν.

"Η Κυρία. Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω ἀκόμη δώδεκα παιδιὰ.



Εἰς τὸ καφενεῖον.

"Ο καφεπώλης. Τί θὰ πάρουν οἱ κύριοι;

"Ο πρῶτος. (Δεικνύων τὸν παρακειμένον του.) "Ο, τι θὰ πάρῃ ὁ Κύριος.

"Ο καφεπώλης (πρὸς τὸν δεῦτερον).

Καὶ ὁ Κύριος τί θὰ πάρῃ;

"Ο δεῦτερος. "Ο, τι θὰ πάρουν οἱ ἄλλοι.

"Ο καφεπώλης (πρὸς τὸν τρίτον).

Καὶ σεῖς, Κύριε, τί θὰ πάρετε;

"Ο τρίτος. (Μὴ προσέχων.) "Ο, τι εἶπον οἱ Κύριοι, μὲ ὀλίγον σέλτο.



Εἰς Κύριος. Σὰς συλλυποῦμαι, Κυρία, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀγαπητοῦ ὑμῶν συζύγου.

"Η χήρα. "Ω, Κύριε, πόσον μ' ἐλύπησεν ὁ θά- νατός του! καὶ ἀμφιβάλλω, ἂν θὰ δυνηθῶ ἐπὶ πολὺ εἶτι νὰ ἐπιζήσω.

— Ἀληθῶς, Κυρία, θὰ ἦναι ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ὅπου σὰς συμβαίνει αὐτὸ...



Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

Μορφὴ ψαροπούλα μου, μὲ τᾶσπρο ζευγαράκι Γ' ἀνάλαφρα κουπάκια σου καὶ τὸ μακρὺ καμάκι Τὸ μπαλωμένο σου πανί—Τῆς φτώχιας σου στολίδι, Τὸ σκίρτο καὶ τὸ ἀκακο μακρὺ σου καλαμίδι Κι' ὄλη σου τὴν ἀρματωσιά—Τῆς ψαρικῆς καμάρι "Αμα τραβᾷς γιὰ ψάρεμα! ἔχεις μεγάλη χάρη.

Μέσ' ε' τὸ Θαλασσοφιλημα. — Περναῖς! δροσιὰ [γεμάτη

Τὸ πέρασμά σ' εὐχαριστεῖ ὅπου τὸ βλέπει μάτι...

Τῆ παλησοκουριασμένη σου ἀγκυρα τῆ σπασμένη

"Ἐχεις μπροστά ε' τῆς μάσκιας σου μὲ χάρη κρεμα- [σμένη

Καὶ τὸ παλὴο τιμόνι σου, τραβᾷς ἀπὸ κοντὰ σου.

Σάπιο! κι' αὐτὸ ἀπ' τὸν καιρὸ, μὰ τῶχης καύχημά [σου.

Χρόνια μ' αὐτὰ σου τ' ἄρμενα μέσ' ε' τὰ Νησιά, [γυρίζεις.

Μέσ' ε' τῶν Νησιῶν τῆς Θάλασσαις μ' αὐτὰ σου [ἀρμενίζεις.

Αὔγουστος τοῦ 1899.

Ι. Γ. Νάννος.

ΓΙΑΤΙ;

(τῆ Α... Μ...!)

Τοὺς ὄρκους σου ἠρημόνησες Που μοῦ κάμες τὸ βράδου "Όταν μονάχοι εἴμεθα Στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι;

Λησμονήσες που μοῦ ἔλεγεσ Θὰ μ' ἀγαπᾷς αἰώνια Καὶ ταῖρι μου πῶς θὰ γενῆς Δυὸ ἂν περάσουν χρόνια;

Τὰ πάντα ἐλησμονήσες Οὐδὲν πλεῖα ἐνθυμῆσαι; "Αστατος κόρη διατὶ Εἰς λήθην τώρα κεῖσαι;

Γιατὶ ὦ κόρη ἀστατος "Ἐν βλέμμα δὲν μοῦ ρίπτεις; Γιατὶ εἶπέ μοῦ το, γιατί Σκληρῶς μὲ ἀπορρίπτεις;

Λέρισσα

"Αδαμάντινος Νικολαΐδης.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀλεξιάδου ἄριστον ὄφ' ἄλλας τὰς ἐπόψεις θεάτρον τῆς Νεαπόλεως, ἐν τῇ ὁδῷ Ἰπποκράτους, κατακτὰ βαθμῶδ' ἔδαφος παρά τε τῷ κοινῷ καὶ τοῖς ἠθοποιοῖς μας, ὅστινες σωρηδὸν προστρέχουσι, τὸ μὲν κοινὸν ν' ἀκούσῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρίστων καὶ ἀπολαυστικωτάτων ἔργων, ἅτινα ἐκάστοτε ἀπὸ σκηνῆς τῷ παρέχει, πολλοὶ δὲ ἠθοποιοὶ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τόσον ἐπιτυχῆ περίοδον. Τὸ θέατρον Νεαπόλεως ἠμολογουμένως πρωτεύει, καὶ χάρις τῷ φιλοτίμῳ καὶ κάλλιστα κατηχημένῳ θιάσῳ του, ἀπολαμβάνομεν κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην περίοδον τὴν καλύτεραν θεαματικὴν ἀπόλαυσιν. Ἐδιδάχθησαν μέχρι τοῦδε πᾶν ἐπιτυχῶς ἡ Ἀδριανὴ καὶ Μάγδα, ὁ Μέγας Γαλεός, ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαις, ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας, ὁ Ἐπιθεωρητής, ἡ Νίκη τοῦ Λεωνίδα, αἱ Δύο Ὀρφαναί, ὁ Ἐργάτης Γουλλιέλμος, ἡ Τύχη τῆς Μαρούλας, ἡ Δύρα τοῦ Γέρο Νικόλα κτλ. καὶ θὰ διδαχθῶσιν ἤδη καὶ ἄλλα ὠραιότερα. Τὸ μέρος τῶν δὲ λαμπρότατα ἐπιτυχάνουσι αἱ Κυρίαὶ Κωνσταντινοπούλου καὶ Καζούρη, ἡ δεσποινὶς Ράινεκ καὶ Φωτεινὴ Βονατέρα καὶ οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ Βονασέρα, Ἀγγελάκης, ὁ περιφημὸς καὶ πεφιλημένος Ζάνος, Λαζαρίδης, Κωνσταντινοπούλος, κτλ.

P...

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ

Τὸ θερινὸν θέατρον τοῦ κ. Τσόχα εἶναι, ἀληθῶς, κόσμημα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Παντόπουλος δύναται τις νὰ εἴπῃ διὰ τί εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ γέλωτος, ἡ δροσίζουσα τοῦ Ἀθηναίου κατὰ τὸ θέρος. Κομφότατον δὲ καὶ ὠραιότατον ἔχει ἤδη κατακτῆσει τὰς καρδίας ἀπάσης τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἥτις ἀθρόα συρρέει καθ' ἐκάστην, ἐκεῖ, ἵνα ἀποθουμάσῃ τὰ ἔξοχα ἔργα, διδασκόμενα ἀπὸ σκηνῆς.

Ὁ κ. Παντόπουλος, φιλόκαλλος ἀνὴρ, ὅσον καὶ μέγας καλλιτέχνης, ἁρμονικῶς συνδυάζων πάντοτε τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, ἐγκατασταθεὶς καὶ πάλιν ἐφέτος ἐκεῖ, μετὰ θιάσου ἐξ ὄλλων ἐλλήνων ἠθοποιῶν, δραματικῶν τε κωμικῶν, ἀφθόνως διαγέει καθ' ἐκάστην ἑσπέραν τὸν γέλωτα καὶ τὴν διδαχὴν εἰς τὸ κοινὸν, δι' ἀρίστων ἔργων, ἅτινα ἅπας ὁ θιάσος αὐτοῦ ἀπαρμιλλῶς διδάσκει.

Καὶ συρρέει ἀφθόνως ἐκεῖ ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας καὶ οἱ προσερχόμενοι ἀπέρχονται με εὐθυμον καρδίαν ἐκ τῶν καθ' ἐκάστην εὐρισκομένων ἐν ἡμερησίᾳ διατάξει κωμειδύλλων καὶ δραμάτων, ἐξ ὠνάποκομίζει τις πάντοτε ἀρίστας ἐντυπώσεις

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἶνιγμα, 13ον

Εἶμαι ἄψυχον καὶ ἄσπαστον
Σὲ κομφεύω, σὲ στολιζώ,
Πλὴν μετὰ τὴν ἐργασίαν
Σεῦρον καὶ σὲ συγυρίζω...
Ἄν ζητήσῃς νὰ με εὖρησῃς
Θὰ νομίσῃς πῶς στρατός
Ἦ μαθητικὴ ἀγέλη
Προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔμπρος.

Καὶ ἐνῶ ἀν μ' ἀριθμῆσῃς
Θέλεις εὖρη πλήρη τρία
Εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν δὲν εἶμαι,
Ὅτε στῆ Γεωμετρία

Αἶνιγμα, 14ον

Θέλω νὰ ζήσω, ἀγαπῶ
Ποῦ, ποῦ νὰ ζήσω
Κι' ἐν τούτοις ὄλοι λέγουσι
Τὸν κόσμον πῶς θ' ἀφήσω.
Μοῦ λέγουσιν εὐδὲν ἀπηρόδησες
Ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ;
Μοῦ λέγουσιν εὐδὲν ἐπιθυμῆεις
Ἐιρήνην Ὀυρανίαν ;
Καὶ ἀπαντῶ ὅτι «ποῦ,
Ποῦ ποῦ νὰ ζήσω»
Ἔχει ὁ κόσμος ἀγαθὰ
Λοποῦμαι νὰ τ' ἀφήσω !»

N. S.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
2ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Αἶνιγμα 8ον Τὸ γράμμα Η

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Δ. Ἀλεξίου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δις Αἰμιλία Ριζοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Χ. Καπετανάκης ἐκ Πατρῶν, ἡ κ. Μελπ. Δασκαλάκη ἐκ Πειραιῶς καὶ ὁ κ. Ν. Βενετσάνος ἐκ Σύρου.

Ἐρωτησ. 7η Τὴν Πέτρα

Ἔλυσαν αὐτὴν ὁ κ. Χ. Καπετανάκης ἐκ Πατρῶν καὶ ἡ κ. Μελπ. Δασκαλάκη ἐκ Πειραιῶς.

Αἶνιγμα 8ον ὁ Θεός

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ν. Βάμβας ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἐρωτησ. 9η Πέτρος = Παῦ-τρῶς ;

Ἔλυσαν αὐτὴν ὁ κ. Δ. Ἀλεξίου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ν. Βενετσάνος ἐκ Σύρου καὶ ἡ Δις Μαρία Καμπόλη ἐκ Κωνιπόλεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Κ. Ζ. Σόφριαν. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ σὰς ἀπεστάλησαν. — Μ. Ν. Ο. Πετρούπολι. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα σὰς ἀπεστάλησαν. — Α. Κ. Χ. Σύρον. Ἐλήφθη, ἔχει καλῶς. — Ν. Β. Ζίμνιτσα. Δελτάριον ἐλήφθη. Τίποτε ὡς γράφετε, δὲν ἔλαβον. Στείλατε ἰδικὰ σας καὶ λοιπὰ. — Α. Π. Πετραϊά. Ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Στείλατε καὶ ἄλλο, ὡς γράφετε, ἀρκεῖ νὰ εἶναι γενικὸν καὶ ἐνδιαφέρον, οὐχὶ δὲ προσωπικόν. — Τ. Χ. Κισσόν. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν, ἔχει καλῶς. Ἀναφορὰ ἐδόθη. Περὶ ἐργαλείων γράφομεν. — Α. Ι. Β. Γαλαξείδιον. Δυσθυμοὶς σας ἠλλάγη. Α. Π. Κ. Α. ηξούριον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν. Σὰς συγχαιροῦμεν εὐχόμενοι τὰ βέλτιστα. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν φύλλα. — Π. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπηγγήσαμεν. — Ι. Α. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Τόμοι ἐστάλησαν πρὸ πολλοῦ. Ἦδη ἐλπίζω ἰλάσασθαι. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς. — Μ. Π. Ναύπλιον. Συνεπεία πρώτης ἐπιστολῆς σας σὰς διεγράψαμεν. Ἦδη σὰς ἐνεγράψαμεν ἐκ νέου καὶ ἀπεστείλαμεν 2ον καὶ 3ον ἀριθμὸν. Ἀποστείλατε παρακαλοῦμεν συνδρομὴν σας. — Γ. Κ. Α. Σητερίαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀναμνηνομεν καὶ τὴν συνδρομὴν σας. — Κ. Θ. Ἀγριά. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ σὰς ἀπεστείλαμεν. — Α. Κ. Γαστούνη. Συνεστημένῃ ἐλήφθη. Ἀπηγγήσαμεν.